

Jak to všechno začalo

Vypracoval: _____

Začalo to vlastně včelami. Stočili jsme tolik medu, že bychom ho nesnědli, a tak dal tatínek na dveře cedulku:

PRODÁ SE MED

A první, kdo si přišel pro med, byla paní Galbovská. Hned jak jsem ji viděla, bylo mi jasné, že je jiná než ostatní paní, co znám. Měla a sobě hedvábné fialové šaty a boty na vysokém podpatku a nenesla nákupní tašku, kdepak. Nesla takovou malou zlatou kabelku. Byla namalovaná, na očích měla fialové stíny a mluvila zdvořile.

Náš tatínek měl na sobě staré džíny a sepranou košili a vypadal hrozně. Na nose měl šmouhu od hlíny. Okopával předtím záhony. Ale pozval paní Galbovskou dál a ukázal jí med. Paní Galbovská řekla, že pošle manžela s autem, a zaplatila tatínkovi ze strašně nacpané peněženky. Chtěla mu dát víc peněz, než kolik si za med řekl, ale tatínek nechtěl. Nevím proč. Mohli jsme si koupit něco navíc, něco, na co nemáme... Když jsem se tatínka ptala, proč ty peníze nevezl, řekl, že má svou hrdost.

K večeru přijel pan Galbovský. Tatínek byl pořád ještě v džínsech a zrovna zavázal kompost. Všude to bylo cítit a tatínek měl na košili propocená kolečka. Zato pan Galbovský měl i v tom horku oblek a kravatu. Bylo znát, že je navoněný. Hned jsem viděla, že Galbovských jsou vznešená rodina. I jejich auto bylo vznešené: celé zlaté, chrysler, a na okně mu ležel veliký plyšový pes.

S takovým autem se asi jezdí na výlety! Určitě všechny předjede... V takovém autě by mi to slušelo, vykláněla bych se z okýnka v žlutých volánkových šatech a mávala na lidi kolem...

My žádné auto nemáme. Na výlety jezdíme autobusem. Dřív mě to docela bavilo a nevadilo mi, že jsme bez auta, protože s tatínkem je na výletě vždycky legrace. Vymyslí pokaždé nějakou hru nebo překvapení. Ale teď je to jiné: holky ve třídě se pokaždé chlubí, jaké mají auto, a náš tatínek pak vypadá jako chudák. A že je jinak prima? To nikdo nevidí.

Pan Galbovský si naložil láhve s medem do auta a pak si povídal s naším tatínkem. O včelách, ale taky o kosatcích a tulipánech, a hlavně o růžích. Seděli na lavičce.

Pan Galbovský se usmíval a pozorně tatínka poslouchal, když mu vysvětloval, jak růže ošetřuje. Povíдали si a povíдали, až se začalo stmívat. Pak zazvonil zvonek, vstala jsem a vidím, že je někdo u branky. Šla jsme otevřít jen tak v tričku a šortkách, jak chodím po zahradě...

Kdybych byla věděla, kdo tam bude, byla bych se utíkala převléct! A pak jsem ho poprvé uviděla. Měl na sobě modré kalhoty a bílou košili, díval se na mě hodně shora (je vysoký) a řekl:

„Dobrý večer, já jsem Evžen Galbovský, je u vás náš táta?“

Tak jsme poznala Evžena

Hned jak jsem se na Evžena podívala, věděla jsem, že je docela jiný než kluci, co znám. Už proto, že je dospělý! Je mu jednadvacet – o deset let víc než mně! A taky proto, že se jinak chová. Kluci ze třídy by se houpali na brance a ptali by se, jestli můžou na podzim přijít na kaštany. Ale Evžen, ten se jenom rozhlédl a řekl:

„Máte krásnou zahradu!“

Já vím, to není moc. Ale on už je takový, moc toho nenamluví. Když to řekl, stala se divná věc. Naše zahrádka, kterou bych mohla jít poslepu, jak ji znám, se najednou úplně změnila. Byla... byla zvláštní. Tajemná.

Zavedla jsem Evžena k lavičce, kde seděl jeho a můj tatínek. Sedl si k nim. Poslouchal, o čem si povídají, a hlavu naklonil trochu na stranu. Na ruce se mu blýskal zlatý prstýnek s koňskou hlavou.

Já jsem se opřela o vrbu a dívala jsem se na něj, aby nevěděl. Myslela jsem si, že vypadá hezky a že je moc zvláštní, víc nic. Vypadal jako princ z pohádky, opálený a bílé košili. Napadlo mě, že bych si mohla jít obléct šaty, ale Eva mi to zakazila.

„Jano, pojď si zaskákat panáka!“ zavolala na mě. Já skáču panáka docela ráda a umím to dobře. Ale teď se mi do toho nechtělo, protože jsem chtěla vypadat dospěle.

„Tak pojď!“ volala Eva a běžela za mnou. Jak jsem se na ni koukala, pochopila jsem, že je ještě strašně malá. Protože: u nás na lavičce sedí princ z pohádky, tváří se vznešeně – a ona se ho vůbec nevšímne!

„Nemám náladu,“ řekla jsem jí, „takové hry pro mrňata...“

„Vážně?“ ušklíbla se Eva. „A že jsi včera skákala až do večera?!“

Byla bych Evu nejradši zaškrtila. Ale Evžen naštěstí nic neslyšel. Aspoň to tak vypadalo. Pak se pan Galbovský zvedl, poděkoval tatínkovi a řekl, že by se měli někdy sejít. Aby se tatínek podíval na černé tulipány. Evžen podal tatínkovi ruku a potom... Potom přešel ke mně. Podal mi ruku, docela jako dospělé, a řekl:

„Na shledanou!“

Ruku měl teplou a jemnou, na tak hrubou, jak má náš tatínek. A jak mi ji podal, udělalo se mi divně. Byla bych si přála, aby mě za ruku držel pořád, kdoví proč. Ale to se samozřejmě nestalo. Jen mi rukou potřásl a šel dál k brance.

Dívala jsem se za ním a bylo mi skoro do pláče. Škoda že už odchází. Když půjde pryč, bude naše zahrada zase jen obyčejná. Zahrada, na které musím vytrhávat plevel a sekat trávu.

Ale já..., já už nebudu obyčejná. Protože jsem potkala pohádkového prince a budu si teď na něj myslet, když budu chtít. Už jen to jméno. Evžen... Kluci se jmenují Jarda nebo Honza, v nejlepším případě Petr nebo Martin. Ale Evžen..., to je jiné. Je to jméno pro prince.

1. Napiš rozdíly mezi oběma rodinami z úryvku.

--	--

2. K čemu celá ukázka směřuje? O čem vypráví? Jaké bude vyvrcholení celé knihy?

3. S kým Jana porovnávala Evžena? Jak se druzí chovají?

4. Kdo a proč Janu vyrušil při pozorování?
